

Като се разговаряха така по-между си тѣ пойдоха въ Чамъ-Дере и отидоха право при Кушчиата. Той бѣше самъчакъ въ стаята и се готвеше да отиде но не въ лѣсоветѣ, не въ горитѣ, както прѣди, а въ харема при младата си жена. Той погледна на влѣвлетѣ и ги поздрави.

— Какво ново има?

— Коего заповѣда, то е извършено. Ти нѣма да я срѣщашъ въ домътъ си.

— Добрѣ. Да ви въздаде Богъ, азъ съмъ доволенъ отъ васъ.

Тѣ стояха.

— Има ли още нѣщо ново?

— Нѣма, ний чѣкаме твоитѣ заповѣди.

— Нѣма да има никакви— вървете да се веселите и бждете щастливи, както съмъ щастливъ и азъ; идете си съ Богомъ,—и самъ отиде въ харема.

Тѣ се споглѣдаха и излѣваха, като рѣваха единъ на други въ единъ гласъ:

— Коего се случи съ оная, това и тая нѣма да набѣгне.

Пакъ отвждъ Дунава.

Въ Олтеница, но не въ чифликъ на сердаръ-езремъ, между Буюк-Чекмедже и Кючук-Чекмедже, а въ румънската Олтеница, срѣшу Тутраканъ, се събраха младейтъ и старейтъ комитети, тримата прѣдишни вѣйводи, младийтъ Данко Котленски и Дѣсната Рѣка на Невидимото Правителство.

Дѣсната Рѣка донесе приказа на Невидимото Правителство за да възстане изново пѣла България и да се прѣхвърлятъ прѣвъ Дунава въ Балкана нови чети юнаци.

Привърженицитѣ на старейтъ комитетъ се гордѣха съ юнашкото разграбване на двѣтъ царски султански поши и искаха, по старому, да хайдутуватъ до тогава до когато цѣлиятъ народъ не се обърне на хайдуты, както това бѣше въ Сърбия при Кара Георги и неговитѣ вѣйводи хайдуты.